

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทักษะที่ต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวและ เสนอผลการศึกษาคำสำคัญดังนี้

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

1. นิสัยในการเรียน
2. ความสนใจในภาษาอังกฤษ
3. ทักษะที่ต่อภาษาอังกฤษ
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในต่างประเทศ
2. งานวิจัยในประเทศไทย

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

1. นิสัยในการเรียน

1.1 ความหมายของนิสัยในการเรียน

เฮช เจ ไอเซนคค์ คับลิว อาร์โนลด์ และ อาร์ มิลลิ

(H.J.Eysenck, W.Arnold and R.Meili 1972 : 92-93) กล่าวถึงนิสัยว่า หมายถึงแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นประจำจนกลายเป็นพฤติกรรมที่เป็นไปโดยอัตโนมัติ ดังนั้นนิสัยในการเรียนจึง เป็นพฤติกรรมทางด้านการเรียนที่ปฏิบัติเป็นประจำ โดยที่พฤติกรรมนั้นส่วนหนึ่งมาจากทักษะในการเรียน และเทคนิคในการเรียน (Gillbert C.Wren 1968 : 1 - 4)

คำว่านิสัยในการเรียนจึงมีความหมายใกล้เคียงและคล้ายคลึงกับคำว่าเทคนิคในการเรียน (Study Techniques) และทักษะในการเรียน (Study Skill) มาก

ตามความคิดเห็นของ โฮเรซ บี อิงลิช และ เอวา แชมป์เนย์ อิงลิช (Horace B. English and Ava Champney English 1958 : 505) เทคนิคทางการเรียนหมายถึง กระบวนการต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการเรียน ซึ่งได้แก่วิธีการศึกษาค้นคว้า กระบวนการแก้ปัญหาและกระบวนการห่มุ่พวก

คำว่าทักษะในการเรียนนั้น คาร์เตอร์ วี กูด (Carter V. Good 1959 : 504) ได้ให้ความหมายไว้ว่า " เป็นการนำความสามารถพิเศษหรือวิธีการมาใช้ในการเรียน ซึ่งได้แก่ วิธีการอ่าน การจด และหำบั้นที่กย่อ การสรุป และการศึกษา ค้นคว้าถึงวัตถุดิบต่าง ๆ ในการเรียน"

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่านิสัยในการเรียนหมายถึง แบบแผนปฏิบัติการในการเรียนที่แต่ละบุคคลประพฤติปฏิบัติจนกลายเป็นนิสัย บุคคลใดมีทักษะหรือเทคนิคในการเรียนอย่างไรก็ย่อมส่งผลไปถึงนิสัยในการเรียนอย่างนั้น

1.2 การปรับปรุงนิสัยในการเรียน

ไลล์ ทัสซิง (Lyle Tussing 1949 : 29) ได้แยกนิสัยในการเรียนเป็น 2 ลักษณะ คือนิสัยในการเรียนที่ดี และนิสัยในการเรียนที่ไม่ดี พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นว่า นิสัยในการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นได้โดยการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนให้ดีขึ้น ส่วน แฮรี แมคคอกซ์ (Harry Maddox 1965 : 16) ได้เสนอแนะวิธีปรับปรุงนิสัยในการเรียนคือ

- 1) ต้องมีสุขภาพจิตที่ดีโดยปรับปรุงแก้ไขสุขภาพทั่ว ๆ ไป
- 2) ปรับปรุงแนวทางและวิธีการทำงานโดยมีการวางแผน แบ่งเวลาเรียนและเวลาทำงานให้มีประสิทธิภาพ
- 3) ลดความกังวลและความตื่นเต้นประหม่าโดยการแก้ปัญหาความขัดแย้งในใจตนเอง

แซมเอล สมิท (Samuel Smith 1970 : 2-35) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถประหยัดเวลาได้ 1 ใน 3 ถึง 1 ใน 4 ของเวลาที่เคยใช้ ถ้ารู้จักสร้างนิสัยในการเรียนที่ดี และจัดระบบวิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพดังนี้

1) กำหนดตารางเวลาในการเรียน โดยแน่ใจว่าได้ให้เวลาแก่สาขาอย่างเพียงพอ และบังคับให้ตนเองปฏิบัติตามนั้น

2) จัดสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับตนเองในเวลาทำงาน

3) ตั้งสมาธิอย่างแน่วแน่ ปราศจากสิ่งรบกวนจนกว่างานจะเสร็จ

4) ทำงานที่ได้รับมอบหมายในแต่ละวันให้เสร็จ

นอกจากนั้น ยังได้เสนอแนะวิธีสร้างนิสัยในการเรียนที่ดี โดยให้ปรับปรุงด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) การอ่าน องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพคือ ความเร็ว และความเข้าใจในเนื้อหา การอ่านที่รวดเร็วทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้มากขึ้น หรือทบทวนเรื่องเดิมซ้ำ ๆ ได้หลายครั้งในช่วงเวลาจำกัด ส่วนความเข้าใจในเนื้อหานั้นผู้อ่านต้องพยายามจับจุดมุ่งหมายของเรื่องที่อ่าน และจับใจความสำคัญของเรื่องนั้นได้

2) การขีดเส้นใต้ เพื่อเน้นใจความสำคัญที่อาจเป็นปัญหา ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นของผู้เขียนเพื่อจำไว้หรือทำให้เห็นได้ง่าย ชัดเจน หรือแสดงจุดอ่อนที่ตนเองยังไม่เข้าใจ

3) การจกโน้ต ควรจกโน้ตส่วนสำคัญที่ได้อ่านหรือรับฟัง จะช่วยให้จำได้ดีขึ้น

4) การทบทวน จำเป็นต้องทบทวนเรื่องที่ได้อ่านมาแล้วเพื่อคงความรู้ขึ้น ๆ ไว้

5) การเขียน การเขียนรายงานหรือทำการบ้านไม่ได้คั้นอาจเนื่องมาจากไม่รู้เรื่องนั้นจริง ๆ หรือไม่สามารถแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นการเขียนได้ ซึ่งปรับปรุงได้ด้วยการศึกษาให้เข้าใจและฝึกฝนบ่อย ๆ

6) การใช้ห้องสมุด ควรเข้าไปศึกษาค้นคว้าอ่านหนังสือต่าง ๆ เสมอ จะช่วยให้มีความรู้กว้างขึ้น

สนใจโดยทั่ว ๆ ไป กล่าวคือ ความสนใจในภาษาอังกฤษเป็นความรู้สึกชอบและพอใจที่เข้าร่วม หรือความเอาใจใส่ของนักเรียนต่อกิจกรรมต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษ

2.2 ลักษณะของความสนใจ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528 : 91-92) ได้อธิบายถึงลักษณะความสนใจของบุคคลไว้ดังนี้

- 1) ความสนใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม
- 2) ความสนใจเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล ดังนั้นความสนใจของบุคคลย่อมแตกต่างกันได้
- 3) ความสนใจยอมทำให้บุคคลเอาใจใส่ต่อสิ่งที่ตนสนใจ
- 4) ความสนใจของบุคคลยอมเปลี่ยนแปลงได้
- 5) ความสนใจจะเป็นเครื่องกำหนดวิถีชีวิตของบุคคลได้
- 6) ความสนใจทำให้เกิดความมุมานะที่จะทำงานให้สำเร็จ

นอกจากนี้ สุชัย ชีรคากร (2524 : 154-159) ยังได้กล่าวถึงลักษณะความสนใจของบุคคลเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

- 1) ความสนใจเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ แต่เป็นความรู้สึกที่แคบกว่าทัศนคติ เพราะเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่าง ๆ ไป เช่น สนใจการอ่านหนังสือ สนใจการเขียนการ์ตูน เป็นต้น

- 2) ความสนใจของคนเราจะเปลี่ยนไปตามวัย

สุชา และสุรางค์ จันทน์เอม (2515 : 72-73) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเด็กไว้ดังนี้

- 1) ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะเวลาสั้นหรือยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ทางร่างกาย
- 2) ความสนใจเฉพาะอย่างนี้อาจเปลี่ยนแปลงไปตามวัย และเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้วัดความสนใจในอนาคตของคนได้

- 3) ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพจิตใจและเชาวน์ปัญญา

ของเด็ก เด็กที่มีเขาวนปัญญาต่ำจะสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มากอย่างและไม่สลับซับซ้อนนัก เด็กที่มีเขาวนปัญญาสูงมักจะสนใจหลายอย่างในเวลาเดียวกันและเป็นเรื่องสลับซับซ้อนมาก

4) ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับรากฐานทางประสบการณ์ของบุคคล บุคคลใดจะสนใจเรื่องใดจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องนั้นพอสมควร ถ้าคนเราขาดประสบการณ์อาจไม่เกิดความรู้สึก เป็นแค่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วคราวแล้วเลิกสนใจไป

2.3 ชนิดของความสนใจ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านเช่น ประสาร ทิพย์ชารา (2521 : 103-104) ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิบาต (2517 : 61-62) เป็นต้น ได้แบ่งชนิดของความสนใจออกเป็น 2 ชนิดดังนี้

1) ความสนใจภายใน เกิดขึ้นกับบุคคลตามธรรมชาติ คือ รู้สึกพอใจ สนใจอยากคิด อยากทำโดยไม่รู้ตัว ความสนใจชนิดนี้ก่อให้เกิดนิสัยที่ดี ทำการงานได้ดี นักการศึกษาถือว่าความสนใจชนิดนี้เป็นความสนใจแท้จริง และเป็นชนวนนำให้บุคคล ทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้นานอย่างมั่นใจ จึงควรส่งเสริมความสนใจชนิดนี้มากที่สุด

2) ความสนใจภายนอก เกิดขึ้นภายหลังความสนใจภายใน โดยเกิดขึ้นจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น ความกลัวสออบคก หรือกลัวได้รับโทษ ฯลฯ ทำให้เกิดความสนใจทางานมากขึ้น ความสนใจภายนอกนี้ไม่มั่นคงถาวรเท่าความสนใจภายใน แต่ก็ยังนับว่าดีกว่าที่จะไม่มีความสนใจเสียเลย เพราะความสนใจภายนอกอาจพัฒนาไปสู่ความสนใจภายในได้

2.4 สาเหตุของความสนใจ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528 : 92) ได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ดังนี้

1) ความรู้ บุคคลจะสนใจอะไรนั้น อาจสืบเนื่องมาจากการที่บุคคลมีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วเป็นผลทำให้บุคคลเกิดความสนใจในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

2) ลัทธิเขาอย่าง การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากการตามอย่างเพื่อน ๆ หรือลัทธิเขาอย่างก็ได้

3) ผลประโยชน์ การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากการผลประโยชน์

4) ความอยากรู้อยากเห็น การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใต้นั้น อาจมีสาเหตุมาจากความอยากรู้อยากเห็นก็ได้

5) สาเหตุส่วนตัว การที่บุคคลจะสนใจอะไรนั้น อาจมีสาเหตุมาจากเรื่องส่วนตัวก็ได้

นอกจากนี้ สุชา และสุรางค์ จันทน์โอม (2515 : 108-109) ยังได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความสนใจไว้อีกหลายประการดังนี้

- 1) เกิดจากเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น
- 2) เกิดจากแรงจูงใจของสิ่งเร้า
- 3) เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเด็ก
- 4) เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้นและมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว
- 5) เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเด็ก
- 6) เป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเด็ก และทำให้เด็กตื่นเต้น

2.5 การวัดความสนใจ

ความสนใจของคนเรานั้นสามารถวัดได้หลายวิธี ตามความคิดเห็นของ มาร์วิน เพาเวล (Marvin Powell 1963 : 337-338) ความสนใจอาจวัดได้ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

- 1) ใช้แบบวัดความสนใจ (Interest Inventories) แบบวัดความสนใจประกอบด้วยข้อความชุดหนึ่งสำหรับให้แต่ละบุคคลแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ เหล่านั้น
- 2) ใช้แบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Questionnaires) โดยให้ผู้ตอบมีอิสระที่จะตอบคำถามต่าง ๆ ได้ตามความรู้สึกแท้จริงของตน
- 3) ใช้การสัมภาษณ์ (Interviews) ซึ่งผู้สัมภาษณ์สามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้ถูกสัมภาษณ์ได้

เฟรคเคอริค บี. เดวิส (Frederick B. Davis 1964 : 160-161) ได้เสนอแนะเทคนิคสำหรับวัดความสนใจไว้ดังนี้

- 1) ค้นหาสิ่งที่แต่ละบุคคลชอบทำในระยะเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมา ถ้าเขายอมสละเวลาว่างที่มีอยู่เพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ก็แสดงว่าเขามีความสนใจในสิ่งนั้น

2) ค้นหาว่าแต่ละบุคคลมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด ถ้าเขามีความรู้ในเรื่องนั้นมากก็แสดงว่าเขาสนใจในเรื่องนั้น เพราะคนเราย่อมจะทำสิ่งที่ตนสนใจได้ดีกว่าสิ่งที่ไม่สนใจ

3) ให้แต่ละคนแสดงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ ที่กำหนดให้

กมล สุกประเสริฐ (2516 : 152) ได้กล่าวถึงวิธีวัดความสนใจโดยใช้สเกล โดยกำหนดเนื้อหาว่าจะวัดความสนใจด้านใดและเขียนคำถามหรือข้อกระทงตามเนื้อหานั้น ทั่วไปเลือกเป็น 5 ระดับ ชอบมากที่สุด ชอบมาก เฉย ๆ ไม่ชอบ ไม่ชอบเลย

กล่าวโดยสรุป การวัดความสนใจอาจใช้วิธีต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ใช้แบบสำรวจความสนใจ
- 2) ใช้แบบสอบถามปลายเปิด
- 3) ใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า
- 4) ใช้การสัมภาษณ์
- 5) ใช้การสังเกต

3. ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของคำว่า "ทัศนคติ"

ได้มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายของคำว่า "ทัศนคติ" ไว้หลายทัศนะ เป็นที่เห็นว่า ดี แค็ทซ์ (D.Katz 1960 : 343) กล่าวถึงทัศนคติว่าหมายถึง ส่วนประกอบสองส่วนคือ ความรู้สึกในการที่จะชอบหรือไม่ชอบ และความรู้หรือความเชื่อซึ่งอธิบายถึงลักษณะ ตลอดจนความสัมพันธ์ของสิ่งหนึ่งที่มีต่อสิ่งอื่น

มิลตัน โรคิช (Milton Rokeach 1970 : 112) ได้แสดงความเห็นว่าทัศนคติเป็นการผสมผสานหรือการจักระเบียบของความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ผลรวมของความเชื่อนี้จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการที่จะมีปฏิริยาตอบสนองในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ

เออร์เนสต์ อาร์ ฮิลการ์ด (Ernest R.Hilgard 1971 : 614) ให้ความหมายคำว่าทัศนคติว่า คือ "การหันเข้าหาหรือถอยหนีวัตถุ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ

เป็นความพร้อมก่อนที่จะตอบสนองต่อลักษณะของสิ่งของ หรือสถานการณ์นั้น ๆ"

สตีเฟน พี. รอบบินส์ (Stephen P. Robbins 1983 : 55) ได้ให้คำอธิบายคำว่าทัศนคติว่าคือ "การประเมินวัตถุ บุคคล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในทางที่พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนา ซึ่งจะแสดงถึงการที่บุคคลมีความรู้สึกต่อบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ นั้น"

วิลเลียม เอ. เมอเรนส์ และเออวิน เจ. เลแมน (William A. Mehrens and Irvin J. Lehman 1984 : 283) กล่าวถึงทัศนคติว่า หมายถึงรูปแบบของความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่บุคคลมีความโน้มเอียงที่จะตอบสนองต่อวัตถุทางสังคม

กล่าวโดยสรุป ทัศนคติหมายถึง สภาพทางจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์อันทำให้บุคคลมีท่าทีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

ดังนั้น ทัศนคติที่ภาษาอังกฤษจึงหมายถึง สภาพทางจิตใจของนักเรียนในลักษณะการยอมรับหรือคัดค้านต่อวิชาภาษาอังกฤษ

3.2 ลักษณะและองค์ประกอบของทัศนคติ

ไพบูลย์ อินทวิชา (2517 : 48) ได้สรุปลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้

1) ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล
หาใช้สิ่งที่มีทัศนคติบุคคลมาตั้งแต่กำเนิดก็ไม่

2) ทัศนคติเป็นสภาพการณ์ทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการคิด และการกระทำของบุคคลมาก เพราะเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางไว้ว่าถ้าบุคคลประสบสิ่งใดแล้ว บุคคลนั้นจะมีท่าทีต่อสิ่งนั้นในลักษณะบวกหรือลบก็ได้

3) ทัศนคติ เป็นสภาพการณ์ทางจิตใจที่มีแนวโน้มค่อนข้างจะถาวรพอสมควร ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละบุคคลต่างก็ได้รับประสบการณ์ การรับรู้และผ่านการเรียนรู้มามาก อย่างไรก็ตาม ทัศนคติก็อาจมีการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้ได้

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 231) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ทัศนคติสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลอื่นได้

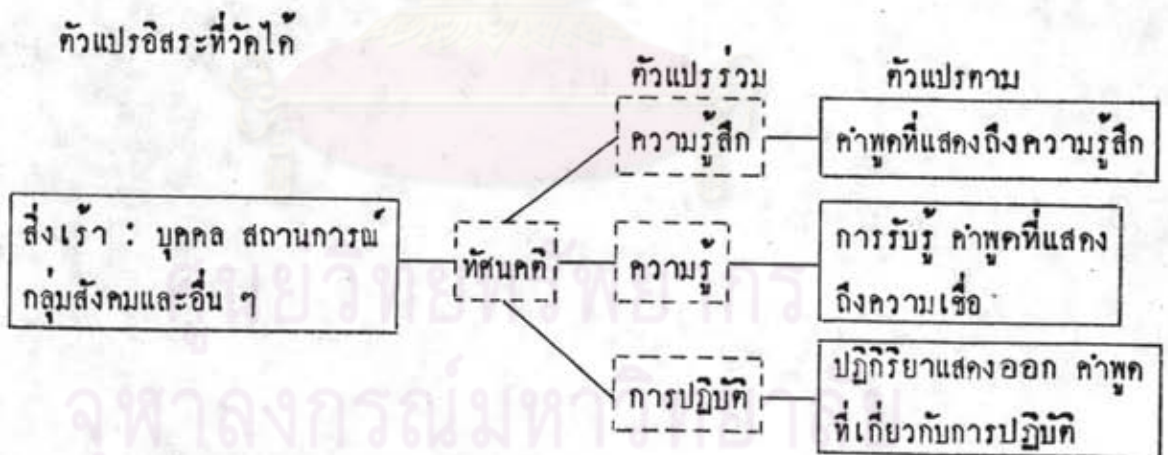
ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 3-4) ได้แยกแยะองค์ประกอบของ

ทัศนคติออกเป็น 3 ประการด้วยกันคือ

- 1) องค์ประกอบทางค่านพหุปัญญา (Cognitive Component) ได้แก่ ความคิดซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ใช้ในการคิดที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ
- 2) องค์ประกอบทางค่านท่าทีความรู้สึก (Affective Component) เป็นส่วนประกอบทางค่านอารมณ์ ความรู้สึกซึ่งจะเป็นตัวเร้าความคิดอีกต่อหนึ่งในลักษณะการยอมรับหรือปฏิเสธต่อสิ่งนั้น
- 3) องค์ประกอบทางค่านการปฏิบัติ (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ หรือดำเนินสิ่งเร้าที่เหมาะสม จะเกิดการปฏิบัติหรือมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

องค์ประกอบทั้งสามนี้มีความสัมพันธ์กันมากจนบางครั้งแยกจากกันไม่ออกอย่างเด็ดขาด ทั้งแผนภูมิประกอบข้างล่างดังนี้

แผนภูมิที่ 1 : ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของทัศนคติ

3.3 ชนิดของทัศนคติ

คี แคทซ์ (D.Katz อ้างถึงใน ชูชีพ อ่อนโลกสูง 2522 : 110) ได้แบ่งทัศนคติออกเป็น 5 ชนิดดังนี้

- 1) ทัศนคติที่เกิดจากความสัมพันธ์ทางค่านจิตใจ (Affective Association) ประสบการณ์ที่วัตถุหรือบุคคลใดทำให้คนเกิดความพอใจและความสุขใจ

จะทำให้คนมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ทลอคจนสิ่งอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับสิ่งเหล่านั้นด้วย ถ้าประสบการณ์ วัตถุ หรือบุคคลใด ที่ทำให้คนเกิดความปวกร้าว หรือไม่พอใจ ก็จะทำให้คนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

2) ทัศนคติทางปัญญา (Intellectual Attitude) เป็นทัศนคติที่ประกอบขึ้นด้วยความคิด ความรู้ ความเข้าใจเป็นแกน เราอาจมีทัศนคติต่อบางสิ่งบางอย่างโดยอาศัยความรู้ ความเข้าใจเป็นแกน มิใช่เกิดทัศนคติขึ้นเพราะความสัมพันธ์ทางค่านิจใจคือ อารมณ์หรือความรู้สึกเป็นแกน

3) ทัศนคติทางการกระทำ (Action-oriented Attitude) เป็นทัศนคติในชีวิตของเราที่พร้อมจะกระทำต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อตอบสนองความต้องการของร่างกาย

4) ทัศนคติที่สมดุล (Balanced Attitude) ประกอบด้วยความสัมพันธ์ทางค่านิจใจ ทัศนคติทางปัญญา และทัศนคติทางการกระทำ เป็นทัศนคติเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานเบื้องต้น อันเป็นที่ยอมรับของสังคม ทำให้คนทำพฤติกรรมไปสู่จุดหมายของตน ซึ่งจะเป็นการเสริมแรงในการกระทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการของตนต่อไป

5) ทัศนคติในการป้องกันตัว (Ego-defensive Attitude) เป็นทัศนคติเกี่ยวกับการป้องกันตัวเองให้พ้นจากความขัดแย้ง (Conflict) ภายในใจ ประกอบด้วยความสัมพันธ์ทางค่านิจใจ ทัศนคติทางปัญญา และทัศนคติทางการกระทำ

นอกจากนี้ ประสาร ทิพย์ธารา (2521 : 93-94) ยังได้แบ่งชนิดของทัศนคติไว้อีกรูปแบบหนึ่งดังนี้

1) ทัศนคติทั่วไป (General Attitude) หมายถึง ความคิด ความรู้สึกของบุคคลอย่างกว้างทั้งในแง่ดีและแง่ร้าย

2) ทัศนคติเฉพาะ (Specific Attitude) หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด บุคคลหนึ่งบุคคลใด สถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใด โดยเฉพาะเป็นอย่าง ๆ ไป

3) ทัศนคติทางบวก (Positive Attitude) หมายถึง ความรู้สึก และความคิดเห็นของบุคคลที่เป็นไปในทางบวก คือการยอมรับนั่นเอง โดยสังเกตจาก

พฤติกรรมที่แสดงออกจะเป็นไปในทางชอบ พอใจ ถูกใจ

4) ทศคติทางลบ (Negative Attitude) หมายถึงความรู้สึก และความคิดเห็นต่อสิ่งใด บุคคลใด สถานการณ์ใดในทางปฏิเสธ หรือไม่ยอมรับ จะแสดงพฤติกรรมออกมาในทางที่ไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่ถูกใจ

3.4 การวัดทัศนคติ

การวัดทัศนคติทำได้ไม่ง่าย เพราะสังเกตไม่ได้โดยตรง หากแต่พยายามเอาจากการแสดงออกโดยการพูดหรือจากพฤติกรรมภายนอกได้ ปราณี รามสูต (2528 : 188-191) ได้แยกวิธีวัดทัศนคติออกเป็นสองประเภทใหญ่พอสรุปได้ดังนี้

1) ใช้แบบวัดทัศนคติโดยตรง ซึ่งมักเรียกกันว่ามาตราส่วนวัดทัศนคติ (Attitude Scales) ที่นิยมใช้กันแพร่หลายได้แก่ แบบทดสอบวัดทัศนคติตามแบบของ แอล-แอล เซอร์สโทน (L.L. Thurstone) และ อาร์ ลีเคอร์ต (R. Likert) ซึ่งมีวิธีการโดยย่อดังนี้

ก. แบบทดสอบวัดทัศนคติของเซอร์สโทน (The Thurstone Method) หลักสำคัญของแบบทดสอบวัดทัศนคติของเซอร์สโทนนั้นเป็นมาตราส่วน เริ่มต้นจากความรู้สึกชอบ ฟังพอใจมากที่สุด ฯลฯ ไปจนถึงไม่ชอบ ไม่ฟังพอใจ ไม่เห็นด้วยมากที่สุดรวม 11 อันดับ ซึ่งจากผลรวมของคะแนนจะบอกให้ทราบว่า ผู้ถูกศึกษามีทัศนคติในเชิงบวกหรือลบต่อสิ่งที่ศึกษานั้น

ข. แบบทดสอบวัดทัศนคติตามแบบของลีเคอร์ต (The Likert Method) แบบทดสอบชนิดนี้นิยมใช้กันแพร่หลายมากจนอาจกล่าวได้ว่ามากที่สุด หลักการเหมือนแบบทดสอบวัดทัศนคติของเซอร์สโทน แทนที่จะมีความคิดเห็นระดับต่าง ๆ ให้เลือกถึง 11 อันดับ ก็เหลือเพียง 5 อันดับ เริ่มตั้งแต่เห็นด้วยมากที่สุด ไม่เห็นด้วยเฉย ๆ หรือไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยมากที่สุด ดังนั้น ความเห็นของแต่ละข้อความจะมีคะแนนเต็มเท่ากับ 5 ส่วนคะแนนน้อยที่สุดจะได้ 1

2) ให้ผู้ถูกศึกษาตอบสนองอย่างเสรี (Free-response Method) วิธีนี้จะมีลักษณะที่ไม่เป็นทางการเหมือนการใช้แบบทดสอบ เหตุที่นักจิตวิทยาบางคนเลือกใช้วิธีนี้โดยมีความเห็นว่า ในการให้ผู้ถูกศึกษาตอบคำถามตามแบบฟอร์มในการทดสอบหรือมาตราส่วนวัดทัศนคตินั้น ในบางครั้งแบบทดสอบหรือแบบสอบถามอาจไม่ครอบคลุมทัศนคติ

ในเรื่องนั้น ๆ ทั้งหมดของผู้ถูกศึกษา จึงมีผู้คิดกันว่า จะมีการวัดทัศนคติแบบให้ผู้ถูกศึกษา ใฝ่หาคำตอบ ใฝ่หาคำอธิบายออกมาความใจชอบ ข้อมูลที่ได้นอกจากจะออกมาในรูปคำพูดและการกระทำ แล้ว ผู้ศึกษายังได้เห็นสีหน้าท่าทางและน้ำเสียงของผู้ถูกศึกษาด้วย ซึ่งจะช่วยให้ผู้ศึกษา วิจัยได้ละเอียดยิ่งขึ้น แต่การวัดทัศนคติวิธีนี้มีลักษณะไม่เป็นทางการ ข้อมูลที่ได้มาไม่ อาจให้เป็นระดับคะแนนที่แน่นอน เพื่อใช้เป็นประโยชน์ทางการวิจัยได้

3.5 ทัศนคติต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ในการเรียนรู้ภาษานั้น ทัศนคติมีบทบาทที่สำคัญ ความสำเร็จในการ เรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาคือ โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert 1972 อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร 2529 : 31) ได้กล่าวถึงทัศนคติและ ความถนัดทางภาษาต่างประเทศว่าเกี่ยวข้องกับผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ของผู้เรียน แต่ไม่ขึ้นต่อกันและกัน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจมีความถนัดคำ และทัศนคติที่ดี หรือไม่มีความถนัดสูง แต่มีทัศนคติในทางลบก็ได้

สตีเฟน ดี เกรเชน (Stephen D. Krashen 1981 : 21)

ได้สรุปความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการเรียนภาษาที่สองไว้ดังนี้คือ

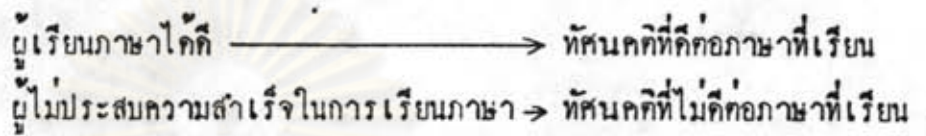
1) ทัศนคติส่งเสริมการเรียนรู้อำนาจ โดยเป็นองค์ประกอบในการ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะใช้ภาษาคิดต่อกับเจ้าของภาษาหรือยอมรับที่จะ เรียนรู้อำนาจนั้น

2) ทัศนคติส่งเสริมให้ผู้เรียนนำภาษานั้นไปใช้ประโยชน์ โดยที่ผู้เรียน จำเป็นต้องเข้าใจภาษา และสามารถเข้าใจภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง

นอกจากนั้นได้มีนักวิชาการด้านการเรียนรู้อำนาจหลายท่านได้เสนอ รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาไว้ต่าง ๆ กัน เช่น โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert 1959 : 266-272) เสนอว่าความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับ ความสำเร็จในการเรียนรู้อำนาจมีลักษณะเป็นแนวตรง คือผู้ที่มีทัศนคติที่ดีจะมีความสำเร็จใน การเรียนรู้อำนาจ

ทัศนคติทางบวก → ความสำเร็จในการใช้ภาษา

เอส ซาวิญนอน (S.Savignon 1972 อ้างถึงในอัจฉรา วงษ์โสธร 2529 : 31) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศน่าจะเป็น ตัวแปรต้นของทัศนคติ คือผู้ที่เรียนไค้จะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษา และผู้ที่เรียนไม่ได้ผลก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษานั้น

เจ คัมลิว ออลเลอร์ (J.W.Oller 1977 อ้างถึงในอัจฉรา วงษ์โสธร 2529 : 31) ได้เสนอความเห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการเรียน ภาษาค่างประเทศนั้นอาจเป็นใน 2 ทิศทาง และอาจเปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่ง- แวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

คาร์เทอร์ วี กูด (Carter V.Good 1959 : 7) ได้กล่าวถึงผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง ความสามารถในการแสดงออกซึ่งความรู้และทักษะที่ได้ เรียนไป

ทอร์สเค็น ฮูเซ็น และ ที เนวิลล์ โปสเทิลท์ไวท์ (Torsten Husen and T.Neville Postlethwaite 1985 : 35) ได้ให้ความคิดเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง ซึ่งพอจะประมวลได้ว่าเป็นผลสะท้อนของความรอบรู้และ

การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ทักษะและความรู้กำลังพัฒนา

ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จึงหมายถึงความสามารถในการแสดงออกซึ่งทักษะความรู้ทางภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไป อันจะวัดได้จากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ

ลีออน เอ จาโคโบวิทซ์ (Leon A. Jakobovitz 1971 : 91-115)

ได้กล่าวถึงองค์ประกอบ 3 ประการที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่

1) องค์ประกอบทางการสอน ซึ่งประกอบด้วย

ก. คุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู

ข. โอกาสการเรียนรู้ของผู้เรียน

ค. เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จากแบบสอบผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียน

2) องค์ประกอบในค่านักผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย

ก. ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถทางภาษา

ข. ความถนัดซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษาและองค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดความถนัด

ค. ความมานะบากบั่น ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน และทัศนคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ

ง. ยุทธวิธีการเรียน ประกอบด้วย สมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน และการประเมินผลความสามารถของตนเอง

3) องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ของภาษาของตนเอง ภาวะสองวัฒนธรรมซึ่งปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมคือ ความสนใจในภาษาที่เรียน ทักษะที่มีต่อภาษานั้น

ความมานะบากบั่นในการเรียนภาษานั้น และการคัดค้านการปะปนของภาษานั้นกับภาษาของตนเอง

นอกจากนี้องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมยังเป็นตัวกำหนดโอกาสให้เกิดการเรียนรู้อีกด้วย เช่น ในสังคมที่มีโอกาสติดต่อกับประเทศเจ้าของภาษาในทุก ๆ ด้าน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะกลายเป็นความจำเป็น และผู้เรียนมีโอกาสนอกห้องเรียนในการฟัง การพูดภาษานั้น ๆ ในชีวิตประจำวัน สภาพแวดล้อมดังกล่าวนี้จะมีผลกระทบท่อการบรรลุความสามารถในการใช้ภาษา และจะเป็นตัวกำหนดลักษณะการสื่อสารที่ปรารถนาจะให้มีขึ้นในตัวผู้เรียน

เมื่อพิจารณาแนวคิดของจาโคโบวิทซ์แล้ว จะเห็นว่าองค์ประกอบทางการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทั้งสามประการนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน องค์ประกอบทางการเรียนการสอนที่ค้ำยันใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และให้โอกาสที่ดีที่สุดแก่ผู้เรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความมานะบากบั่นพยายาม อันเป็นผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา

4.3 ชนิดของแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) แบบสอบที่ครูสร้างเอง (Teacher-made Test) หมายถึงแบบสอบที่ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบ เพื่อใช้ในการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนในห้องเรียน แบ่งย่อย ๆ เป็น 2 ประเภทคือ

ก. ข้อสอบย่อย (Formative Test) เป็นแบบสอบที่ทำการวัดผลภายหลังการเรียนการสอนในแต่ละหน่วยสิ้นสุดลง

ข. ข้อสอบรวม (Summative Test) เป็นแบบสอบที่ทำการวัดรวบยอดภายหลังจากการเรียนการสอนแต่ละวิชาสิ้นสุดลง ข้อสอบรวมนี้เน้นพฤติกรรมต่าง ๆ ตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร

2) แบบสอบมาตรฐาน (Standard Test) เป็นแบบสอบที่มีคุณลักษณะความเป็นมาตรฐานใน 2 ประการ คือ

ก. มาตรฐานในวิธีดำเนินการสอบ หมายถึงว่าไม่ว่าจะนำแบบสอบนี้ไปใช้ที่ไหน เมื่อไหร่ ต้องดำเนินการในการสอบเหมือนกันหมด แบบสอบนี้จะมีคู่มือ

(Test Manual) ซึ่งจะบอกว่าในการใช้แบบสอบนี้ต้องทำอะไรบ้าง

ข. มาตรฐานในการให้คะแนน แบบสอบประเภทนี้มีเกณฑ์ปกติ (Norm) ไว้สำหรับใช้ในการเปรียบเทียบคะแนนเพื่อจะบอกว่า การที่ผู้สอบได้คะแนน อย่างหนึ่งอย่างใด หมายถึงว่ามีความสามารถเช่นไร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในต่างประเทศ

ได้มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ความสนใจในการเรียนภาษา ทักษะที่ต่อภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในต่างประเทศ เป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจสรุปงานวิจัยดังกล่าว เป็นหมวดหมู่ได้ดังนี้คือ งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัย ในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในภาษากับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะที่ต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษา ต่างประเทศ และงานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ทักษะที่ต่อกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ฮาร์โรลด์ แอล คาร์เตอร์ (Harold L. Carter 1961 : 51-56)

ได้ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและ ต่ำ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนในระดับ 7 และ 8 จำนวน 725 คนในรัฐมิชิแกน ผล การวิจัยพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

วอร์เรน แอล ฮาสลาม และวิลเลียม เอฟ บราวน์ (Warren L. Haslam and William F. Brown 1968 : 223-226) ได้ศึกษาทักษะในการเรียนว่า จะช่วยให้นักเรียนมีนิสัยในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นหรือไม่ ตัวอย่าง ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 74 คนในเมืองชิคาโก แบ่งออก เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยพบว่า การสอนทักษะในการเรียนช่วยปรับปรุง นิสัยในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดีขึ้น

โอเทลโล เดสิดิราโต และแพทริเซีย คอสกินเนน

(Otello Desiderato and Patricia Koskinen 1969 : 162-165) ได้

ศึกษาว่าความวิตกกังวลจะมีผลทำให้คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาต่ำลงหรือไม่ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาดูปีปีที่ 1 ในวิทยาลัยคอนเนคติกัต จำนวน 94 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกเอา 20 % ของนักศึกษาที่ไคคะแนนสูงสุดและต่ำสุดจากแบบวัดความวิตกกังวล (Heineman Forced-choice Anxiety Scale) ผลปรากฏว่าความวิตกกังวลเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่ดี นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีนิสัยในการเรียนที่ไม่ดี ส่วนนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีนิสัยในการเรียนที่ดี และนิสัยในการเรียนกับคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ยี กวง ลิน และวิลเบิร์ต เจ แมคเคียชี (Yi-Guang Lin and Wilbert J. Mackeachie 1970 : 306-309) ได้ศึกษาสาเหตุของความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีความวิตกกังวลสองกลุ่ม และศึกษาความแตกต่างของนิสัยในการเรียนของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตที่เรียนจิตวิทยาเบื้องต้นในปีการศึกษา 1961 และ 1963 จำนวน 82 คนในมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ ผลปรากฏว่าความแตกต่างด้านความสามารถเป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน และนิสิตที่มีนิสัยในการเรียนดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่า

ริชาร์ด ดี บริกซ์ โคนัลด์ เจ โทซี และ โรสแมรี่ เอ็ม

มอร์เลย์ (Richard D. Briggles, Donald J. Tosi and Rosemary M. Morley 1971 : 347-350) ได้ศึกษาทดลองว่านิสัยในการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงได้ โดยการสอนเทคนิคการเรียน การจัดสภาพการเรียนการสอนให้เป็นที่พอใจแก่ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาดูปีปีที่ 1 จำนวน 20 คนในวิทยาลัยศิลปะแห่งหนึ่งในรัฐไอโฮไอ โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองกลุ่มละ 10 คน ซึ่งกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนเทคนิคในการเรียนและสร้างชบวนการเพื่อให้นิสิตพอใจในสภาพการเรียน ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงว่านิสัยในการเรียนนั้น ถ้าหากได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

ออลธา ลูอิส ไรท์ จูเนียร์ (Otha Lewis Wright Jr. 1983 : 3816-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบทางจิตปัญญา กับองค์ประกอบที่มีใช้จิตปัญญาในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนียจำนวน 210 คน ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบทางจิต

สติปัญญาสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไค้ติ องค์ประกอบที่มีใช้สติปัญญา และนิสัยในการเรียนซึ่ง เป็นตัวทำนายตัวหนึ่งมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมย์โรลเลส เคอ เจซัส เคนนิส (Meyrelles De Jesus Denise 1983 : 338-A) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ 5 ซึ่งมาจากครอบครัวที่มีรายได้ค่าในบราซิลจำนวน 176 คน ผลการวิจัยพบว่าระดับสติปัญญา และนิสัยในการเรียนเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอ็ม เอ็ม คอฟแมน (M.M. Kaufman, quoted in Educational Psychology 1964 : 341) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสนใจที่มีผลต่อหลักสูตรวิชาต่าง ๆ ของนักเรียนจำนวน 2,234 คนในประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชายสนใจทางด้านวิทยาศาสตร์ ส่วนนักเรียนหญิงนั้นสนใจทางด้านภาษาและสังคม

1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ

อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wongsotorn 1975 : 221-225) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านความถนัด ทัศนคติ และแรงจูงใจ กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย 4 แห่งคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพุ่มวันและบางแสนจำนวน 1,200 คน ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่านักศึกษาที่มีความถนัดและทัศนคติสูงมีระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีความถนัดและทัศนคติต่ำ ส่วนนักศึกษาที่มีความถนัดสูงแต่มีทัศนคติต่ำมีระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีทั้งความถนัดและทัศนคติต่ำ สรุปได้ว่าทั้งความถนัดและทัศนคติเป็นตัวกำหนดการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษามีทัศนคติต่อการเรียนภาษาทั้งทัศนคติเพื่อต้องการให้เหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา และทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ แต่

ทัศนคติเพื่อต้องการให้เหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา มีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า

โลแนน แกรนเนรี เฮอร์ก (Lonaine Granieri

Heard 1976 : 4351-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัยในชิคาโก จำนวน 264 คน ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา ประสพการณ์เดิม วิธีการสอนของครู และความสามารถที่คาดหวังในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นตัวแทนรายระดับ ความต้องการในการเรียนภาษาต่างประเทศคือไปของนักศึกษา และพบว่าถ้าผู้สอนให้ความสนใจเกี่ยวกับลักษณะทัศนคติ แรงจูงใจ และจุดมุ่งหมายของนักศึกษาในการเรียนภาษาต่างประเทศ และให้นักศึกษาได้ทราบถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาต่างประเทศดังกล่าว จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป

อาร์ สุมรามาเนียม (R. Subramaniam 1976 : 189-190)

ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของทัศนคติกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ของนักเรียนระดับ 5 ในประเทศมาเลเซียจำนวน 280 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูง จะมีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติไม่ดีหรือมีแรงจูงใจต่ำ สรุปได้ว่าทัศนคติและแรงจูงใจ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่าง

บัลธาซาร์ พอล ลีวอติ (Balthasar Paul Livoti

1977 : 1943-A) ได้ศึกษาลักษณะทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศเปอโตริโก ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ 5 และ 8 จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทั้งสองระดับมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนชายและหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญ เพราะช่วยให้ประสบความสำเร็จในด้านกรเรียนและการหางานทำ

อับเบล วาเฮบ เอบาซาร์ (Abdel Wahav

Abbashar 1977 : 2087-A) ได้ศึกษาอิทธิพลของทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ของนักศึกษาที่พูดภาษาอาราบิก (Arabic) จำนวน 48 คน ในมหาวิทยาลัยอินเดียนา ทั้งระดับปริญญาตรีและต่ำกว่าปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการฟังเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาและทักษะการฟังเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

แมรี เอิลิน แฮนเซน (Mary Eileen Hansen 1982 : 98-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาและทักษะการฟังเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ ในกรณีของนักศึกษาปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยในรัฐนิวเจอร์ซีย์ จำนวน 93 คน ผลการวิจัยพบว่าทักษะการฟังเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์เพียงเล็กน้อยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากร และทักษะการฟังเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มเจ้าของภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่องค์ประกอบด้านอายุและหลักสูตรการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

สตีเวน ไมเคิล กราส (Steven Michael Gras 1983 : 1072-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษากับความยากในการเข้าใจภาษาพูดแบบไม่เป็นทางการ (Informal Speech) ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวเกาหลีระดับปริญญาโทและเอก ในปี ค.ศ. 1981 จำนวน 79 คน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการฟังเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเข้าใจภาษาพูดแบบไม่เป็นทางการ และภาษาพูดแบบไม่เป็นทางการมีความยากต่อการเข้าใจมากกว่าภาษาพูดแบบเป็นทางการทั้งในคำโครงสร้าง เสียง และหน่วยคำ

แวน ทริสต์ และโรเบิร์ต ฟรานซิส (Van Triest and Robert Francis 1985 : 2218-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ของนักศึกษาชาวอเมริกัน-อังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศเปอร์โตริโก ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 226 คน จากสี่สถาบัน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทักษะการฟังเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์เมื่อเปรียบเทียบกับทักษะการฟังเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ และทักษะการฟังเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ของนักศึกษาชาวอเมริกัน-อังกฤษไม่ใช้ตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสเปน จำนวนปีที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาและการศึกษาของหัวหน้าครอบครัวเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

แมรี ฟอนท์ ลีวัวเคธ (Mary Fonte Livaudais

1985 : 2217-A) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อกิจกรรมสร้างแรงสูงใจ ก่อนการอ่านและหลังการอ่านของนักเรียนระดับ 7 ถึงระดับ 12 จำนวน 1,020 คนในเมืองฮุสตัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชอบกิจกรรมก่อนการอ่านที่เร้าความสนใจมากกว่า แต่ไม่ชอบให้ครูมีบทบาทในการเรียนการสอนมากเกินไป ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมกันเองภายในห้อง จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนพบว่าความรับผิดชอบของนักเรียนแต่ละคนจะขึ้นอยู่กับระดับชั้นเรียน ความสามารถ เพศ และสภาพการณ์ และทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อกิจกรรมในการเรียนการสอนขึ้นอยู่กับความถี่ในการนำเสนอของครู

1.4 งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิลเลียม เอฟ บราวน์ และเวย์น เอช โฮลซ์แมน (William F.

Brown and Wayne H. Holtzman 1956 : 214-217) ได้ตั้งสมมติฐานว่าองค์ประกอบเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนน่าจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากกว่าตัวแปรอื่น ๆ ทางด้านบุคลิกภาพและจิตใจ ทั้งสองได้ร่วมกันสร้างแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนขึ้น (The Survey of Study Habits and Attitudes - SSHA) แล้วนำไปทดสอบนักเรียนชั้น 12 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในเมืองฮุสตันทั้งชายหญิงจำนวน 455 คน ผลการวิจัยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเท่ากับ .48 และ .51 ตามลำดับ

คัมลิว เจ โปพแฮม และ แมรี อาร์ มัวร์ (W. J. Popham

and Mary R. Moore 1960 : 552-554) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้สถิติระดับปริญญาตรีในเมืองสแคนฟอร์ด จำนวน 287 คน ทำแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนกับแบบทดสอบการปรับแก้ทางด้านการเรียน และนำเอาคะแนนการสอบของสภาการศึกษาและจิตวิทยาแห่งอเมริกา (The American Council on Education Psychological Examination - ACE) และคะแนนเฉลี่ยในภาคการศึกษาที่ผ่านมาคิดคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่านิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียน และการปรับแก้ทางด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เอฟ แอล มอริส (F. F. Morris 1961 : 19) ได้

ศึกษาเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยให้ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนระดับ 7 จำนวน 144 คน ระดับ 8 จำนวน 130 คน และระดับ 9 จำนวน 97 คนในรัฐเท็กซัส ทำแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน แล้วเปลี่ยนคะแนนที่ได้ให้เป็นค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ และหาเกณฑ์ปกติเพื่อไปเปรียบเทียบกับการประเมินค่าของครูเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ได้คะแนนนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เอส บี คาน (S.B. Khan 1969 : 216-221) ได้ศึกษาตัวแปรทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาซึ่งเหมาะสมในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับ 8 จำนวน 1,038 คน เป็นนักเรียนชาย 509 คน และนักเรียนหญิง 529 คนในรัฐมิเนโซตา ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติของนักเรียนชายที่มีต่อครูมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนิสัยในการเรียนของนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. งานวิจัยในประเทศไทย

ได้มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไว้พอสรุปเป็นหมวดหมู่ได้ดังนี้คือ งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และงานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยตรงนั้นยังไม่ปรากฏ แต่มีงานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับตัวแปรต่าง ๆ รวมทั้งนิสัยในการเรียนด้วยเป็นต้นว่า

ประหยัค ทองมาก (2518 : 49-51) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล

นิสัยในการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 308 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าระดับความสามารถ 151 คน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ 154 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ มีความวิตกกังวล นิสัยในการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชเนติ สวัสดิ์ฤกษ์ (2527 : 68-70) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามจำนวน 1,100 คน ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสนใจในภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยตรงนั้นมีผู้ทำไว้เพียงคนเดียวคือ นิธิมา กุंबरเทิง (2525 : 55) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล กลุ่มที่ 2 เขตกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชายหญิงจำนวน 290 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสนใจในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่านักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีความสนใจในภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนหญิงมีความสนใจในภาษาอังกฤษและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวถึงความสนใจในภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดังนี้

บุบผชาติ เพ่งพิณิจ (2511 : 81) ได้ศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาจำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาในการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนประการหนึ่งคือ นักเรียนไม่รู้จักฝึกฝนตนเองเพื่อ

เพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษเมื่ออยู่นอกห้องเรียน ซึ่งผู้วิจัยให้ความเห็นว่า เป็นเพราะนักเรียนไม่สนใจวิชาภาษาอังกฤษเท่าที่ควร และพบว่าในความคิดเห็นของครู นักเรียนสนใจภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง เป็นส่วนใหญ่

กัญจนา สิ้นขวานนท์, วิทยาภรณ์ ทองโสภิต และระเบียบ ๗ กาศสินธุ์ (2523 : 3.9) ได้ศึกษาบทบาทของความถนัดและความสนใจในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล รวมทั้งสิ้น 40 คน และนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า ในกลุ่มนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษาที่ได้คะแนนการเรียนภาษาอังกฤษสูงหรือได้คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษสูงคือนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยความถนัดและความสนใจ ส่วนในกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษพบว่า ไม่ว่านักศึกษาจะเรียนภาษาอังกฤษด้วยความถนัดหรือความสนใจหรือเรียนเพราะหลักสูตรบังคับก็ตาม ปรากฏว่าผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ชุมพล ปานเกตุ (2513 : 53-57) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลจำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ขึ้นอยู่กับทัศนคติของนักเรียน แต่ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ กล่าวคือ โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนชายและหญิงที่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์สูงกว่านักเรียนชายและหญิงที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ

วรลักษณ์ ศิยาภรณ์ (2519 : 4.2) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและข้อคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อการกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับจำนวน 520 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นสิ่งจำเป็น เพราะมีประโยชน์ต่อนักศึกษาในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการอ่านหนังสือตำรา และค้นคว้า ในการฟัง พูด และศึกษาต่อต่างประเทศ ตลอดจนใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ นักศึกษาให้ความคิดเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย

ควรเน้นหนักไปในทางการใช้ภาษาโดยตรง และในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรเรียงลำดับความสำคัญดังนี้ คือการอ่านเพื่อความเข้าใจ การฟังเพื่อความเข้าใจ การสนทนาภาษาอังกฤษ และการเขียน

นิยม สารวัคน์ (2524 : 48) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 240 คน โปรแกรมวิทยาศาสตร์กับโปรแกรมศิลปศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 9 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในทางบวก นักเรียนที่เคยได้คะแนนภาษาอังกฤษสูง มีทัศนคติและแรงจูงใจสูง ส่วนนักเรียนที่ได้รับคะแนนภาษาอังกฤษต่ำ มีทัศนคติและแรงจูงใจต่ำ และยังพบว่าทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองโปรแกรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

มานพ ไชยตระกูล (2524 : 5-6) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษา ทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยสะสมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จำนวน 175 คน ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติต่ำ

อัจฉรา วงษ์โสธร และคณะ (2525 : 69-72) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน วิธีเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ องค์ประกอบที่ศึกษาได้แก่ ความถนัด ทัศนคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัยทั้งชายหญิงจำนวน 97 คน ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่มีความสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

เอกฉัตร พิชิราช (2528 : 48) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลาง รวม 5 แห่ง จำนวน 494 คน ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติต่อการ

เรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ทักษะกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ภาพร เมฆรักขานิช (2514 : 51) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทักษะในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่านิสัยในการเรียน ทักษะในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุวิมล ว่องวานิช (2522 : 59-62) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์พหุคูณระหว่างองค์ประกอบค่านิยมเชาวน์ปัญญา ปัญหาคำสั่ง นิสัยและทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และหากลุ่มตัวทำนายที่ดีที่สุดเพื่อนำมาสร้างสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1,175 คน ผลการวิจัยพบว่าเมื่อใช้เชาวน์ปัญญา ปัญหาคำสั่ง นิสัยและทัศนคติในการเรียนเป็นตัวทำนายสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวทำนายทั้งสามกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มตัวทำนายที่ดีที่สุด ประกอบด้วยองค์ประกอบทั้งสามตัวดังกล่าว

2.5 งานวิจัยเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ
 ทักษะที่ต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
 จรรยา สุวรรณพิศ (2519:51-65) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่าง ๆ จำนวน 3981 คน ผลการวิจัยพบว่าเด็กไทยในประเทศไทยส่วนใหญ่มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อความสนใจในภาษาอังกฤษ ความสนใจในภาษาอังกฤษของเด็กในระดับมัธยมศึกษาไม่ต่างกันในด้านกาฟังและการอ่าน ซึ่งจัดเป็นทักษะทางการรับสาร (Receptive Skills) จึงควรให้ความสนใจของผู้เรียนได้มากกว่าการพูด และการเขียน จัดเป็นทักษะทางการสื่อสาร (Productive Skill) นอกจากนั้นยังพบว่าลักษณะสำคัญด้านตัวเด็กที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้แก่ ความสามารถของเด็กที่จะประเมินความยากง่ายของภาษาอังกฤษได้ตรงกับความเป็นจริง ความขยันเอาจริงเอาจังต่อวิชาที่เรียน ตลอดจนทัศนคติที่ถูกต้องและความสนใจต่อการเรียนภาษา

